

ДЖЕНИФЪР МАКМЕЪН

ДЕЦАТА
на ХЪЛМА

ДЖЕНИФЪР МАКМЕЪН

ДЕЦАТА
на ХЪЛМА

Превод от английски
Анелия Петрунова

beni
TORIAL

София, 2024

Всички права на български език са запазени.

Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея под каквато и да било форма е забранено без писменото съгласие на издателство Benitorial.

Благодарим Ви, че купувате легално издание на книгата и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

Това е художествено произведение. Имената, героите, организациите, местата, събитията и случките са плод на авторовото въображение и нямат връзка с реални такива. Всяка прилика с реални събития, организации или личности, живи или мъртви, е напълно случайна.

THE CHILDREN ON THE HILL

Copyright © 2022 by Jennifer McMahon

ДЕЦАТА НА ХЪЛМА

© Анелия Петрунова, превод от английски, 2024

© Стоян Атанасов, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2024

© Benitorial, издател, 2024

ISBN 978-619-7639-44-5

*За всички чудовища от детството ми,
истински и въображаеми*

*А аз, жалкият и изоставеният, съм едно чудовище,
от което се отвързват, което бият и тълчат. Даже
сега кръвта ми кипва при спомена за тези неправди.**

Мери Шели
„Франкенщайн“

* Шели, Мери. Франкенщайн. София, Народна култура, 1981. Превод Жечка Георгиева. – Б. пр.

Чуговещето

15 август 2019 година

МИРИЗМАТА Й МЕ запраца обратно във времето – към *преди*.

Преди да науча истината.

Опияняващо е уханието на това момиче. Сладко, с едва главима нотка на нещо металическо и остро, както когато гържиш пени върху езика си.

Усецам миризмата на скрежината с гроздов сок, която изни този следобед, цигарите, които тайно пуши, леката следа от снощната водка (открадната от тайната бутилка, която татко ѝ гържи в навеса за лодки – гледала съм как и гвамата се промъкват, за да си пийват от нея).

Мирише на опасност и живот.

И обожавам походката ѝ – как при всяка стъпка отскача, сякаш има пружини отголу на краката си. Сякаш, ако отскочи достатъчно високо, ще стигне чак до лунаата.

Лунаата.

Не гледай лунаата, пълна и налята, голяма и ярка.

Аз не съм такова чуговеще. Не съм върколак.

Макар че веднъж се опитах да бъда.

Недълго след като със сестра ми гледахме „Човекът вълк“ заедно, намерихме книга за върколаците, в която имаше заклинание за превръщане във върколак.

- Мисля, че трябва да го изречем – каза сестра ми.
- Абсурд – ъ казах.
- Не искаш ли да разбереш какво е усещането да се преобразиш? – попита тя.

Промъкнахме се в гората в полунощ, изрекохме заклинание под пълната луна, порязахме си палците, изпихме отвара, изгорихме една свещ и тя се оказа права – беше върховно вълнение да си представим, че се превръщаме в нещо толкова по-велико от самите нас. Тичахме голи и виещи между гърветата, преструвахме се, че стръковете напрат са вълче биле, и ги изяждахме.

Мислехме, че може наистина да се превърнем във върколаци, не като Лон Чейни Джуниър, с перуките, гумената муцуна и козината от як, залепена за лицето му (със сестра ми прочетохме и това в една книга – „горките якове“, казахме през кикот, заливахме се от смях при мисълта колко противна трябва да е била миризмата на онази козина). Когато нищо не се случи онази нощ, бяхме толкова разочаровани. Когато не ни поникнаха козина и нокти, нито пък изгубихме разсъдъка си при вида на луната. Когато се прибрахме вкъщи и се заклехме никога да не говорим за това, което бяхме направили, докато навличахме пижамите си и се пъхахме в леглата, все още в човешки момичешки облик.

– Можеш ли да познаеш каква съм? – питам момичето сега. Правя го, без да искам. Думите просто изскачат от устата ми като искри от огън.

– Ъ – казва то и ме гледа с много странно изражение. – Не знам. Призрак? Някой, който някога е бил представител на човешкия боб? – Човешкия боб. Сякаш всички ние сме просто печен боб в тенджерата или може би многоцветни желирани бобчета, всяко с различен вкус.

Аз бих била сладък корен. Черните, които остават на гръното на пликчето. Тези, чийто вкус никои не понася.

Пристъпвам от крак на крак, части от маскировката ми грънчат, тракат, а косата от рошавата перука, която нося, пада в очите ми.

Толкова много обожавам това момиче в момента. Всичко, което е. Всичко, което аз никога няма да бъда. Всичко, което никога не мога да имам.

А най-вече обожавам да знам какво следва: да знам, че ще я преобразя, както преобразих толкова много групи.

Ще спася това момиче.

– Кога ще изпълниш желанието ми? – пита тя сега.

– Скоро – казвам с усмивка.

Аз изпълнявам желания.

Чудотворка съм.

Мога да дам на това момиче нещото, което най-много желае, но тя дори не съзнава собствените си желания.

Нямам търпение да ѝ покажа.

– Е, искаш ли да поиграем на някаква игра или нещо подобно? – пита.

– Да – отговарям, почти го извиквам. *Да, о, да, о, да!* Това е любимият ми въпрос, любимото ми нещо! Разбирам от игри. Бива ме в тях.

– Истина или предизвикателство? – пита тя.

– Ако искаш. Но трябва да те предупредя, ще разбера, ако лъжеш.

Свива рамене, погръпва меката част на гясното си ухо, на която има три обици, присвива очи срещу мен през всичките пластове на черния си готически грим. Добро момиче, което полага толкова усилия да изглежда лошо.

– Мене. Хайде да играем на гоненица – казва и това ме изненадва. Изглежда прекалено голяма за такива

изри. – У нас е къща. Ти гониш. – Вече хукнала, ме плясва по ръката толкова силно, че ме заболява.

Засмивам се. Не мога да се сгържа. От нервите е. От вълнението. Изключено е това момиче със своите тънки като клечки крака и загръстените си от цигарен дим бели гробове да ме набяга.

Аз съм силна. Бърза съм. Тренирала съм цял живот за тези моменти.

Бягам ли, бягам, гоня това красиво момиче с черния суитшърт, чиято руса коса с ярколилави краища се развява заг нея като знаме на гържава, за която никой не е чувал. Момиче, толкова пълно с възможности, а самото то дори не знае. Тя тича, пищи, мисли си, че ще успее да стигне на сигурно място, до ярките светлини на малката си гървена къща, които точно се появяват между гърветата (ярки са само заради шумното бръмчене на генератора заг къщата, тук няма прокарано електричество). Мисли, че наистина ще успее да стигне вкъщи, да се върне при родителите си (които мрази) и топлото си легло с бархетни чаршафи, при старото си куче Дъсти, което изръмжава всеки път, когато голови миризмата ми – той знае каква съм.

В косата ми са вплетени водорасли. Облечена съм с рокля от кости, съчки, папури, стара рибарска корга и плувки. Самата аз съм като вятърна камбанка и тракам, докато тичам. Мириша на езерото, на гнилост и разруха и на мокри забравени неща.

Лесно мога да настигна това момиче. Но я оставям да тича пред мен. Оставям я да се вкопчи във фантазията, че ще се върне към стария си живот. Гледам как силуетът ѝ подскача през гърветата, лети, носи се във въздуха.

И изведнъж отново съм дете, гоня сестра си и се преструвам на някакво чудовище от филмите (аз съм

Човекът вълк, аз съм Дракула, аз съм Фантома от шибаната опера), но никога не бях достатъчно бърза, за да я хвана.

Но сега ще хвана това момиче.

И сега съм чудовище наистина. Не само наужким.

Сега ще хвана това момиче, защото така и не успях да хвана сестра си.

Ето, оттогава минаха четиресет години, а все още гоня винаги нея.

ЧУДОВИЩАТА СА РЕАЛНИ.

1978 г.

В клиниката си в живописния Върмонт утвърдената психиатърка доктор Хелън Хилдгет е известна със състрагателното си отношение към болните. С грижа се отнася и към внуците си Вайълет и Ерик, за които е просто „баба“. Учи ги как да се грижат за гомашните си любимци, приготвя им вкусна храна, гарява ги с внимание и любов. Но един ден баба води възрастни деца с необясними белези. Айрис не се гържи като нормално момиче – тя е мълчалива, неразгадаема и гива.

Въпреки това Вай и Ерик приветстват Айрис в техния таен клуб, в чиято книга описват чудовища и измислят начини да ги победят. Клубната къща, скрита в гората, се превръща в тяхна крепост срещу несигурността на света и не след дълго Айрис започва да излиза от черупката си. Тримата правят всичко заедно: карат колелета, ходят на кино, срещат се тайно в клуба, за да се подготвят за следващия лов. Защото, както казва Вай, чудовищата са непрегсказуеми.

2019 г.

Лузи Шели, водеща на популярен подкаст за чудовища, пътува до малко градче в горите на Върмонт, където младо момиче е отвлечено, а сред местните се носят слухове, че в сенките се спотайва странно същество. Лузи е решена да разнищи мистерията, но колкото повече се приближава до това да разкрие тайните на града, толкова по-ясно осъзнава, че някои чудовища са твърде реални – и са по-близо, отколкото някога си е представяла.

Вдъхновена от шедьовъра „Франкенщайн“ на Мери Шели, в „Деца на хълма“ кралицата на страшните истории Дженифър Макмеън изследва мистериите на детството и злините, извършени от чудовищата сред нас.

beni
TORIAL

Цена 24 лв. | 12.30 €

www.benitorial.com

9 786197 639445